

Κυριακή 14η Αύγουςτου 2022

Κυριακή Θ' Ματθαίου

(Μτθ. 14, 22 – 34).

*«ἀνέβη εἰς τό ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύ-
ξασθαι» (Μτθ. 14, 23).*

Σήμερα ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας τά γεγονότα πού ἐξελίχτηκαν μετά τόν πολλαπλασιασμό τῶν πέντε ἄρτων καί τῶν δύο ψαριῶν. Μετά ἀπό τό μεγάλο ἐκεῖνο θαῦμα ὁ Χριστός «ἀνέβη εἰς τό ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι». Στή συνέ-
χεια κατέβηκε ἀπό τό ὄρος καί περπάτησε πάνω στήν ταραγμένη θάλασσα κατά τή διάρ-
κεια τῆς νύκτας, γιά νά βρεθεῖ μέ τούς μαθη-
τές Του μέσα στό πλοῖο τους.

Εἶναι χαρακτηριστική ἡ λεπτομέρεια πού ὑπογραμμίζει ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος γιά τόν Κύριο: «ἀνέβη εἰς τό ὄρος κατ' ἰδίαν προ-

σεύξασθαι». Ἡ προσευχή ἀπό μόνη της εἶναι μία ἀνάβαση, μία πορεία, μία κατ' ἰδίαν κοινωνία προσώπων καί συνάντηση μέ τόν Πατέρα καί Δημιουργό τοῦ παντός. Αὐτό θέλει νά διδάξει ὁ Χριστός, γι' αὐτό κάνει αὐτή τήν πορεία τῆς προσευχῆς.

Κατ' ἀρχήν ἡ προσευχή εἶναι μία ἀνάβαση. Ὁ γήινος ἄνθρωπος, κάθε φορά πού προσεύχεται, ἔχει τήν εὐκαιρία νά ἀπογειωθεῖ, νά βγάλει πνευματικά φτερά καί νά πετάξει. Νά πετάξει πάνω ἀπό τίς συμβατικότητες καί τίς ἀνοησίες τῆς χωματίνης φύσης του. Νά στρέψει τά μάτια τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς πρός τόν πνευματικό οὐρανό καί νά ἀνέβει ἐσωτερικά τόν ὄμορφο ἀνήφορο τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ. Μέσα ἀπό τήν προσευχή ἡ ἀγάπη γιά τόν Χριστό γίνεται συνομιλία καί σχέση. Γίνεται εὐχαριστία καί δοξολογία. Ὅταν χρειάζεται, γίνεται καί ἱκεσία ἀλλά ὄχι συμφεροντολογική. Γίνεται ἱκεσία ὑπέρ τῆς σωτηρίας καί τῆς αἰώνιας δικαίωσης. Μέ ἐργαλεῖο τήν προσευχή ὁ πιστός δείχνει τή μετάνοιά του,

ὁμολογεῖ τίς ἀπροσεξίες του, δείχνει τήν ἀπόφασή του γιά διόρθωση, συμφιλιώνεται μέ τόν Θεό καί μαθαίνει νά ἀγαπάει τά πάντα. Ἡ προσευχή εἶναι μία εὐλογημένη, μία χαρούμενη ἀνάβαση ἀπό τίς θλίψεις καί τίς περιπέτειες τοῦ βίου στήν ἀγκαλιά καί στή φροντίδα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα. Ἡ προσευχή μεταμορφώνει τό γλοιῶδες σαλιγκάρι σέ ὑψιπέτη ἀετό. Ἄνοίγει στόν ἄνθρωπο τήν προοπτική τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλπίδας καί τῆς χαρᾶς. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνάβαση ἀπό τόν σκοτεινό τάφο τῆς ἁμαρτίας στήν ἀληθινή ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Δεύτερον, ἡ προσευχή εἶναι μία πορεία. Ὁ Χριστός κάνει μία διαδρομή μέχρι τό ὄρος στό ὁποῖο θά προσευχηθεῖ στόν Πατέρα Του. Μᾶς διδάσκει πώς κάθε συνομιλία μέ τόν Θεό εἶναι μία διαδρομή. Ἡ προσευχή εἶναι διαδρομή ἀγάπης ἀλλά καί περιπέτειας. Ἀγάπης, διότι τό παιδί μιλάει μέ τόν Πατέρα του. Περιπέτειας, διότι ὁ μισάνθρωπος διάβολος καί τό πτωτικό κομμάτι τοῦ ἀνθρώπου φέρνουν

ἀμέτρητα ἐμπόδια σ' αὐτήν τήν πνευματική
 ἐργασία. Ἡ προσευχή εἶναι μία πορεία πού
 χρειάζεται πείσμα. Ἡ τεμπελιά, ἡ
 ἀναβλητικότητα, οἱ διάφορες ἀσχολίες, οἱ πε-
 ρισπασμοί, οἱ δαιμονικές παγίδες, ἡ νοοτροπία
 τοῦ κόσμου, οἱ ἀμέτρητοι λογισμοί ἀκυρώνουν
 τήν προσευχή. Τήν ἀναβάλλουν γιά ἀργότερα
 ἢ καί τή ματαιώνουν. Ἡ προσευχή εἶναι μία
 πορεία μέσα ἀπό τά ἀγκάθια τῆς ἄγνοιας, μέ-
 σα ἀπό τά βράχια τῆς ἀπιστίας καί τῆς
 ἀμφιβολίας, μέσα ἀπό τίς ὑπουλες παγίδες τῆς
 ὑποκρισίας. Ἡ προσευχή εἶναι μία πορεία
 ἐπικίνδυνη, διότι, ἀντί νά ὀδηγήσει στόν Θεό,
 μπορεῖ νά ὀδηγήσει στήν πλάνη καί στόν
 ἐγωισμό. Εἶναι μία πορεία πού χρειάζεται
 ἔμπειρο πνευματικό ὀδηγό. Μόνον ὅποιος βα-
 δίζει τό μονοπάτι τῆς προσευχῆς σύμφωνα μέ
 τίς ὀδηγίες τοῦ πνευματικοῦ του εἶναι
 ἀσφαλῆς καί καρποφορεῖ πλούσια καί
 εὐεργετικά. Ἡ προσευχή ἀπαλλάσσει ἀπό τόν
 ἐγωισμό μόνον ὅταν γίνεται μέ εὐλογία,
 ἀλλιῶς μπορεῖ νά μετατραπῆ σέ μία φαρισαϊ-

κή υποκρισία. Ἡ πορεία τῆς προσευχῆς εἶναι ὁμορφη, χαρούμενη ἀλλά καί ἐπικίνδυνη. Εἶναι, ὅμως, μία πορεία ἀπαραίτητη γιά τή σωτηρία τοῦ πιστοῦ.

Τέλος, ἡ ἀνάβαση καί πορεία τῆς προσευχῆς ὁδηγεῖ τόν προσευχόμενο σέ μία κατ' ἰδίαν προσωπική σχέση μέ τόν Θεό. Ὁ Ἰησοῦς «ἀνέβη εἰς τό ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι», γιά νά μᾶς δείξει πώς ἡ συνάντηση μέ τόν Θεό εἶναι μία συνάντηση προσώπων. Στήν προσευχή καταργεῖται ἡ ἀτομικότητα, ἀλλά καταργεῖται καί ἡ μαζικότητα. Ὁ πιστός συνομιλεῖ μέ τόν Θεό ὄχι ὡς ἄτομο ἀλλά ὡς μέλος τοῦ ζωντανοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό τό μέλος δέν εἶναι ἓνα ἀπρόσωπο κομμάτι μιᾶς ἀόριστης πνευματικῆς μάζας, ἀλλά εἶναι ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο πού συνομιλεῖ μέ τόν Πατέρα του σέ συνάφεια μέ τά ὑπόλοιπα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι οἱ ἀδελφοί του. Ἡ ιδιωτικότητα τῆς προσευχῆς φανερώνει τήν ἀγαπητική καί ἐρωτική σχέση μέ τόν Χριστό. Δέν εἶναι ἡ θε-

μελίωση τῆς ἀτομικότητας. Εἶναι τό πανηγύρι τῆς ἀληθινῆς κοινωνικότητας, κατά τήν ὁποία ὁ καθένας βρίσκει τόν Θεός μόνος του, γιά νά ἔνωθεῖ μέσα ἀπό τόν Θεό καί μέ ὅλους τούς ἀδελφούς του. Ἡ κατ' ἰδίαν συνάντηση μέ τόν Θεό ὁδηγεῖ στήν καθ' ὁλοκληρίαν συνάντηση μέ τόν συνάνθρωπο. Ἡ σχέση μέ τόν Θεό παραμένει προσωπική, ἐπειδή εἶναι μία σχέση ἀγαπητική, μία συνεύρεση ἐρωτική μέ λυτρωτική καρποφορία.

Ἡ προσευχή εἶναι ἓνα δύσκολο ἄθλημα, ἀλλά ἔχει μεγάλη δόξα. Εἶναι ἓνα ἀναφαίρετο δικαίωμα, πού κανείς δέν ἐπιτρέπεται νά τό ἀκυρώσει. Εἶναι ἓνα μοναδικό προνόμιο πού ἔδωσε ὁ Οὐράνιος Πατέρας στά παιδιά Του. Ἡ προσευχή δέν εἶναι θρησκευτικό καθῆκον. Εἶναι ἀληθινή ὄντολογική ἀνάγκη. Ὁ Κύριος «ἀνέβη εἰς τό ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι», γιά νά μᾶς δείξει ὅτι θά ἀκολουθήσουμε μία ἀναβατική πορεία πρὸς τήν κατ' ἰδίαν συνομιλία μαζί Του, γιά νά ὁλοκληρωθοῦμε ὑπαρξιακά καί νά δοξασθοῦμε μαζί καί μέσα

στή δική Του δόξα, πού απλώνεται στήν
ἀπέραντη αιωνιότητα. Ἀμήν.